तामनुसर सरसीरुहलोचन या तव हरति विषादं ॥ ५ ॥
दशनपदं भवदधरगतं मम जनयति चेतसि खेदं ।
कथयति कथमधुनापि मया सह तव वपुरेतदभेदं ।
हरि हरि याहि माधव याहि केशव मा वद कैतववादं ।
तामनुसर सरसीरुहलोचन या तव हरति विषादं ॥ ६ ॥
वहिरिव मलिनतरं तव कृष्ण मनोऽपि भविष्यति नूनं ।
कथमथ वञ्चयसे जनमनुगतमसमशरज्वरदूनं ।
हरि हरि याहि माधव याहि केशव मा वद कैतववादं ।
तामनुसर सरसीरुहलोचन या तव हरति विषादं ॥ ७ ॥
भ्रमति भवान् अबलाकवलाय वनेषु किमत्र विचित्रं ।
प्रथयति पूतनिकैव बधूबधनिर्दयबालचरित्रं ।
हरि हरि याहि माधव याहि केशव मा वद कैतववादं ।
तामनुसर सरसीरुहलोचन या तव हरति विषादं ॥ ८ ॥
श्रीजयदेवभणितरतिवञ्चितखण्डितयुवतिविलापं ।
शृणुत सुधामधुरं विबुधा विबुधालयतोऽपि दुरापं ।
हरि हरि याहि माधव याहि केशव मा वद कैतववादं ।
तामनुसर सरसीरुहलोचन या तव हरति विषादं ॥ ९ ॥
तवेदं पश्यन्त्याः प्रसरदनुरागं बहिरिव ।
प्रियापादालक्तच्छुरितमरुणच्छायहृदयं ।
ममाद्य प्रख्यातप्रणयभरभङ्गेन कितव ।
त्वदालोकः शोकादपि किमपि लज्जां जनयति ॥ १० ॥